

Του **Νάσου Θεοδωρίδη**

Στο δρόμο προς την 5η Συνδιάσκεψη της ANTAPΣYA, μετά την ενθουσιώδη συγκέντρωση των αριστερών οργανώσεων που έλαβε χώρα στο «ΣΤΟΥΝΤΙΟ» τη 19η Δεκέμβρη, είναι απόλυτα εφικτό, όχι μόνο εν όψει εκλογών αλλά κυρίως εν όψει μεγάλων κοινωνικών και κινηματικών αγώνων που μας περιμένουν τα επόμενα χρόνια, **να βρεθεί ένας κοινός πολιτικός βηματισμός μεταξύ των δυνάμεων της αντισυστημικής ριζοσπαστικής αριστεράς που να παλεύει στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος.**

Από το σύνολο των διεργασιών, των δημοσιευμένων κειμένων, των συζητήσεων, καθώς και από την εμπειρία όλης της τελευταίας περιόδου, όπου η ακρίβεια, η υγεία, η παιδεία, ο πόλεμος, οι υποκλοπές, οι παραβιάσεις των δημοκρατικών δικαιωμάτων με όξυνση της καταστολής (δολοφονία Ρομά), ο θεσμοποιημένος ρατσισμός με τις επαναπροωθήσεις προσφύγων στο Αιγαίο κλπ έγιναν κεντρικά θέματα της πολιτικής αντιπαράθεσης, βγαίνουν ορισμένα συμπεράσματα : είναι πλέον ξεκάθαρο ότι έχει διαμορφωθεί ένα μπλοκ δυνάμεων που, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, έχουν κοινή πολιτική βάση, συγκλίνουν σε κεντρικά ζητήματα της πολιτικής αντιπαράθεσης, όπως η υπεράσπιση των εργατικών αγώνων στην Ελλάδα, ο πόλεμος στην Ουκρανία και στη χώρα μας (ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός), η στάση απέναντι στην ΕΕ, οι αντικαπιταλιστικές διεκδικήσεις στην οικονομία, η άρνηση του κυβερνητισμού.

Εν όψει της Συνδιάσκεψης, ο συλλογισμός μας οφείλει να ξεκινήσει από την αφετηρία της διαπίστωσης ότι στην Ελλάδα οι κυρίαρχες τάξεις δεν έχουν περιθώριο αναδίπλωσης πίσω από μια ηπιότερη στρατηγική. Η άρχουσα τάξη έχει επιλέξει μια συγκεκριμένη στρατηγική εξόδου από την κρίση, η οποία θα πρέπει να περάσει μέσα από την ακύρωση όλων των κοινωνικών συμβιβασμών και λαϊκών κατακτήσεων των τελευταίων χρόνων. Αυτό σημαίνει ότι στη μεταμνημονιακή (αλλά, κατ' ουσίαν, ακόμη άκρως μνημονιακή) Ελλάδα, έστω και μια ήπια σοσιαλδημοκρατική μεταρρύθμιση που απλά θα ανέκοπτε την πολιτική των μνημονίων και θα μετρίαζε την ένταση των εφαρμοζόμενων μέτρων, θα αποτελούσε για την αστική στρατηγική ιδεολογική και πολιτική ήττα με παγκόσμιο αντίκτυπο λόγω της δεδομένης

πλέον επιλογής της άρχουσας τάξης να συνεχίζει την αφαίμαξη των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων με τη χρήση των μνημονιακών νόμων που παραμένουν σε ισχύ. Ένα τέτοιο ενδεχόμενο ιδίως δεν θα μπορούσε να είναι ανεκτό μέσα στην Ε.Ε, παρά τις λίγες αλλά σημαντικές επιτυχίες που σημειώνει η κυβέρνηση της Ισπανίας, όχι όμως π.χ. και η αντίστοιχη της Πορτογαλίας.

Άρα, η υπέρβαση της κρίσης από τη σκοπιά του κεφαλαίου απαιτεί τη συντριβή των συμφερόντων των εργαζομένων, προκειμένου να διασφαλιστεί η συνέχεια της συσσώρευσης και να ανορθωθεί η καπιταλιστική κερδοφορία. Μοιάζει λοιπόν αδύνατη, υπό τις παρούσες συνθήκες, μια εκδοχή αριστερού κεύσσιανού συμβιβασμού, όπως αυτή εμφανίστηκε ιστορικά κατά την περίοδο της μαζικής φορντιστικής/ταιηλορικής παραγωγής, με υψηλό ποσοστό απασχόλησης, σταθερή αύξηση μισθών, θεσμούς κοινωνικής πρόνοιας και άλλες μορφές του συμβιβασμού που όμως τώρα είναι ευθέως ανταγωνιστικές προς την αστική στρατηγική. **Έτσι, είναι εσφαλμένη η στρατηγική που προτείνουν ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΜέΡΑ25. Εξάλλου, ο πρώτος είναι πλέον άρρηκτα συνδεδεμένος με τον κυβερνητισμό και έχει απορροφηθεί σχεδόν πλήρως από το αστικό πολιτικό σύστημα.**

Όλα αυτά σημαίνουν ότι στο φόντο της καπιταλιστικής κρίσης κανένα νικηφόρο πολιτικό σχέδιο από την εργατική τάξη που δεν εγγράφει το αντικαπιταλιστικό πρόταγμα στον ορίζοντά του δεν θα έχει πιθανότητα επιτυχίας. Αυτό αυξάνει τις ευθύνες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, καθώς αυτή πλέον θα πρέπει να αναλάβει τα ηνία, παίρνοντας πρωτοβουλίες ενότητας για να οικοδομηθεί η αντεπίθεση. Επομένως, η δυνατότητα της δημιουργίας ενός ριζοσπαστικού αντικαπιταλιστικού πόλου **που θα συνενώνει χωρίς αποκλεισμούς όλες ανεξαιρέτως** τις δυνάμεις της επαναστατικής και αντισυστημικής αριστεράς που αυτοπροσδιορίζονται ως τέτοιες **θεμελιώνεται στις πραγματικές κοινωνικές αντιθέσεις και τις όψεις της ταξικής πάλης.**

Διότι το καθοριστικό στοιχείο πρέπει να είναι η διακριτικότητα του νέου αντικαπιταλιστικού πόλου από το αστικό πολιτικό σύστημα.

Κατά συνέπεια, την πολιτική βάση για ανάπτυξη ενός τέτοιου εγχειρήματος θα την αποτελούν **οι πολιτικές οργανώσεις που τοποθετούνται στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά και έλαβαν μέρος στην εκδήλωση της 19ης Δεκέμβρη**, οι συσπειρώσεις των κοινωνικών και εργασιακών χώρων, και οι υπαρκτές κοινωνικές αντιστάσεις. Κυρίως όμως το νέο εγχείρημα θα οικοδομηθεί πάνω στους αυτόνομους αγώνες των εργαζομένων.

Για αυτό καταρχήν ήταν και είναι ορθή η απεύθυνση και σε δυνάμεις που ευαγγελίζονται –

έστω σε προγραμματικό επίπεδο – τη ρήξη με το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο, όπως και τη σύγκρουση με το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, ακόμη κι αν δεν έχουν – με τη στενή έννοια – επαναστατικό χαρακτήρα, όπως η ΛΑΕ, άσχετα με το ποιες θα είναι οι οριστικές αποφάσεις της τελευταίας.

Δε χωράει αμφιβολία ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η Αναμέτρηση, η ΑΡΑΝ, το Κομμουνιστικό Σχέδιο, αλλά και τυχόν αντισυστημικές δυνάμεις που θα ξεκόψουν από το – διαφανόμενο ως κυρίαρχο – σχέδιο της ηγεσίας της ΛΑΕ για συμπόρευση με το ΜΕΡΑ25, **πρέπει ενωμένες να δώσουν από κοινού τη μάχη.**

Ήρθε η ώρα να παλέψουμε ανοιχτά πλέον σε πολιτικό επίπεδο για την διαμόρφωση ενός αριστερού αντικαπιταλιστικού πόλου – μετώπου, και η επιλογή αυτή να επικυρωθεί με πανηγυρικό τρόπο από την 5η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο Νάσος Θεοδωρίδης είναι δικηγόρος Αθηνών και μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (ΣΕΚ) και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ